

Arrest

nr. 178 938 van 5 december 2016
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 12 augustus 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 13 december 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Op 9 maart 2011 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 13 april 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 9 mei 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 16 december 2013 ongegrond bevonden. Op 16 december 2013 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. X

1.3. Op 20 januari 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn vader, die de Belgische nationaliteit heeft. Op 14 juli 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 6 augustus 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn vader. Op 4 februari 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 12 februari 2016 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn vader. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij een geboorteakte en een "betalingsbewijs federale bijdrage" heeft overgelegd en waarin hem wordt gevraagd om binnen de drie maanden een "attest onvermogen uit land van herkomst", een "attest niet ten laste OCMW", een "bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie", een "bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg", een "bewijs ten laste in het verleden", en een "geregistreerd huurcontract of eigendomsakte" voor te leggen.

Uit een e-mailbericht van 13 mei 2016 van de ambtenaar van de stad Antwerpen blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- attest leefloon;
- loonfiches broer september 2015 – april 2016;
- loonfiches vader oktober 2015 – april 2016;
- bewijzen ten laste verleden;
- bewijzen dat betrokkene geen inkomsten heeft genoten in zijn land van herkomst voor de periode 2007-2013;
- particuliere ziekteverzekering;
- schrijven van De Voorzorg.

Op 11 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 12 augustus 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/02/2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of

partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attest dd. 10.05.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag bij het OCMW te Antwerpen. Hij genoot enkel medische waarborgen in de periode 01.01.2014 – 10.04.2014. Er werden geen attesten voorgelegd op naam van de referentiepersoon of de overige gezinsleden.

- attest met n° 2062623 dd. 04.08.2015 vanwege het Agentschap voor Tewerkstelling (Macedonië) waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet ingeschreven is als werkloze: uit dit attest blijkt geen onvermogen; attest met n° 1108-534/2015 dd. 29.09.2015 vanwege het Macedonische kadaster waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezit in de stad Skopje en de kadastergemeenten van de stad Skopje: echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten (de kadastergemeenten van) de stad Skopje, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen; diverse attesten vanwege het Ministerie van Financiën (Macedonië) waaruit blijkt dat betrokkene in de jaren 2007 - 2014 geen inkomsten had in Macedonië: echter, gezien betrokkene in België verblijft sedert midden 2009, zijn de attesten voor de periode 2010-2014 niet relevant.

- geldstortingen (Western Union) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.11.2008 en 29.11.2008 en uit de periode februari - juni 2009; geldstortingen (Western Union) vanwege een derde aan betrokkene uit de periode maart - juni 2009

- geldstortingen (Beobank) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode juni 2014 - maart 2015: echter, deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België

- arbeidsovereenkomst dd. 05.05.2014 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de periode oktober 2015 - april 2016 (F. V. W. (...))

- loonfiches op naam van een derde, B. L. (...) (broer van betrokkene) voor de periode 14 - 20.09.2015 (T-Interim) en voor de perioden 18.01 - 07.02.2016 en 18.04 - 24.04.2016 (Synergie): deze inkomsten kunnen niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het is immers de referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om betrokkene ten laste te nemen.

- aansluitingsbewijzen particuliere ziektekostenverzekering (Globality Health) op naam van betrokkene; bijbehorende bankdocumenten waaruit blijkt dat betrokkene instaat voor de betaling van de kosten die hieraan verbonden zijn

- afrekeningen nutsvoorzieningen (Waterlink, Scarlet en Eandis) op naam van de referentiepersoon; documenten Beobank waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van de huur: Echter, deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; hij dient deze kosten sowieso te betalen.

Alhoewel er bewijsstukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat er in de periode november 2008 en februari - juni 2009 geldsommen werd overgemaakt aan betrokkene (voor zijn vertrek naar België), blijken deze te beperkt. Er blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het is immers niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Zo werd er bijvoorbeeld niet aangetoond dat ook de partner van betrokkene geen inkomsten had om bij te dragen in zijn levensonderhoud. De voorgelegde attesten doen hier geen afbreuk aan.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat ook de echtgenote en de beide kinderen van betrokkene op het adres (...) woonachtig zijn.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen/vielen van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene

en zijn gezin (echtgenote en twee kinderen) ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene zelf instaat voor de betaling van de kosten verbonden aan zijn particuliere ziektekostenverzekering.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert augustus 2009 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is. Sedert 27.06.2011 is hij er, samen met zijn echtgenote en op heden ook kinderen, officieel gedomicilieerd. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een appreciatiefout aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De weigeringsbeslissing steunt o.a. in wezen op de volgende motivatie:

- Het attest dat verzoeker geen onroerende eigendommen bezit in de stad Skopje, zegt niets over eventuele eigendommen buiten de stad Skopje
- Uit het attest dat verzoeker niet is ingeschreven als werkloze blijkt geen onvermogen
- De attesten vanwege het Ministerie van Financiën waaruit blijkt dat verzoeker geen inkomsten had in Macedonië in de jaren 2007-2014, zijn niet relevant voor de periode 2010- 2014 gezien hij in België verblijft sedert midden 2009
- De geldstorting vanwege zijn vader uit de periode juni 2014 - maart 2015 dateren van na de aankomst van verzoeker in België
- De inkomsten van zijn broer L. (...) kunnen niet mee in overweging genomen worden
- De betalingen door zijn vader van nutsvoorzieningen en huur zijn betalingen verbonden aan zijn huisvesting en persoonlijke levensonderhoud van zijn vader; hij dient deze kosten sowieso te betalen, en kunnen niet in aanmerking genomen worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege zijn vader
- Het is niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Zo werd er bijvoorbeeld niet aangetoond dat ook de partner van verzoeker geen inkomsten had om bij te dragen in zijn levensonderhoud.

Wat betreft de geldstorting vanwege zijn vader, zwijgt tegenpartij met alle talen over diens storting dd 08.11.2008 en 29.11.2008.

Verzoeker heeft het attest neergelegd dat hij niet is ingeschreven als werkloze, louter om te bewijzen dat hij geen toelage ontvangt in deze hoedanigheid.

De attesten vanwege het Ministerie van Financiën dat hij geen inkomsten had in Macedonië in de jaren 2007-2014 zijn wel relevant althans voor de periode 2007-2009, zodat zijn onvermogen in zijn herkomstland wel bewezen wordt voor de periode van twee jaar voor zijn aankomst naar België.

De betalingen door zijn vader van nutsvoorzieningen en huur zijn wel betalingen verbonden aan zijn huisvesting en persoonlijke onderhoud, en dienen wel in aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van financiële steun, vermits verzoeker hiervan wel degelijk de facto reëel afhankelijk is.

Het feit dat zijn vader deze kosten sowieso dient te betalen, neemt hier niets van weg.

Het geld dat verzoeker vanwege zijn vader ontvangt diende wel om aan zijn basisbehoeften te voorzien, gelet op het ontbreken van enige andere bron van inkomsten, noch van toelagen in Macedonië. Men kan bezwaarlijk van verzoeker het bewijs van het tegenovergestelde vereisen.

Aldus heeft tegenpartij nagelaten ten onrechte rekening te houden met de door verzoeker vervulde voorwaarden conform art 40 ter van de vreemdelingenwet, op basis van een kennelijk onredelijke motivatie en foutieve appreciatie vergissing die geen steun vindt in het administratief dossier."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 62 en 40ter van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en meent dat er sprake is van een appreciatiefout.

Hij verwijt de verwerende partij geen melding gemaakt te hebben van de stortingen van zijn vader van 08.11.2008 en 29.11.2008. Het attest dat hij niet is ingeschreven als werkloze heeft hij voorgelegd om te bewijzen dat hij geen toelage ontvangt. De attesten van het Ministerie van financiën dat hij geen inkomsten had in Macedonië in de jaren 2007-2014 zouden wel relevant zijn voor de periode 2007-2009, zodat zijn onvermogen in zijn herkomstland wel bewezen werd voor de periode van twee jaar voor zijn aankomst. De betalingen door de vader van nutsvoorzieningen en huur zouden betalingen zijn verbonden aan zijn huisvesting en persoonlijk onderhoud. Het geld dat hij ontving van zijn vader, zou gediend hebben om aan zijn basisbehoeften te voldoen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 12 februari 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van zijn vader. Hij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"(...)" (eigen onderlijning)

Bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Verzoeker kan slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2,

punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

In casu werd geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan het begrip "ten laste" door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat de vervoegende vreemdeling reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening gehouden werd met de overschrijvingen van 08.11.2008 en 29.11.2008. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"(...) Alhoewel er bewijsstukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat er in de periode november 2008 en februari – juni 2009 geldsommen werd overgemaakt aan betrokkene (voor zijn vertrek naar België), blijken deze te beperkt. Er blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het is immers niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Zo werd er bijvoorbeeld niet aangetoond dat ook de partner van betrokkene geen inkomsten had o bij te dragen in zijn levensonderhoud. De voorgelegde attesten doen hier geen afbreuk aan."

Waar hij stelt dat de attesten van het Ministerie van financiën aantoont dat hij geen inkomsten had in Macedonië in de jaren 2007-2014 waardoor hij heeft bewezen onvermogen te zijn voor zijn aankomst, dient te worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is uit het attest van het Macedonisch kadaster enkel te kunnen afleiden dat hij geen onroerende eigendommen bezit in de Stad Skopje. Verzoeker betwist niet dat hij geen bewijzen heeft bijgebracht waaruit kan worden afgeleid dat hij over geen enkel onroerend goed beschikt in heel Macedonië. De attesten waaruit blijkt dat hij geen inkomsten had in de periode van 2007-2009 doen aan voorgaande geen afbreuk.

Verder werd in de bestreden beslissing, m.b.t. de betaling door verzoekers vader van de nutsvoorzieningen gesteld dat de referentiepersoon die kosten in ieder geval dient te dragen, waardoor het loutere feit dat verzoeker inwoont bij zijn vader, niet aanzien kan worden als een feitelijke afhankelijkheid.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling die gemaakt werd aangaande de door hem voorgelegde stukken, volstaat niet om een schending aannemelijk te maken van de door hem opgeworpen bepalingen. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat bepaalde stukken werden veronachtzaamd bij het nemen ervan.

Het enig middel is ongegrond."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, en 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon*”, waarbij omstandig, aan de hand van de door de verzoeker voorgelegde documenten, wordt toegelicht dat de verzoeker “*niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn*”, dat “*er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon*”, dat “*er niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen/vielen van de Belgische staat*” en dat “*niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn gezin (echtgenote en twee kinderen) ten laste te nemen*”. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Waar de verzoeker opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in alle talen zwijgt over de geldstortingen van 8 november 2008 en 29 november 2008 die hij van zijn vader heeft ontvangen, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat er “*geldstortingen (Western Union) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.11.2008 en 29.11.2008*” werden voorgelegd en dat de geldsommen die werden overgemaakt aan de verzoeker “*in de periode november 2008 en februari - juni 2009*” te beperkt zijn, dat er “*onvoldoende (blijkt) uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was*” en dat het “*niet (is) omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien*”. Het betoog van de verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Te dezen is het motief in de bestreden beslissing dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”* gestoeld op vier afzonderlijke overwegingen, met name 1) dat de verzoeker *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn”*, 2) dat *“er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon”*, 3) dat *“er niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen/vielen van de Belgische staat”* en 4) dat *“niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn gezin (echtgenote en twee kinderen) ten laste te nemen”*. Vooreerst kan worden vastgesteld dat de verzoeker de overwegingen dat er niet blijkt of de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen van de Belgische Staat en dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hem en zijn gezin ten laste te nemen, niet betwist.

Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het begrip *“ten laste”* zijn van een Belgische ascendent geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist.

Uit de interpretatie door het Hof van Justitie van de Europese Unie van het begrip *“ten laste”* in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, §§ 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij het attest waaruit blijkt dat hij niet als werkloze ingeschreven is, louter heeft voorgelegd om te bewijzen dat hij in deze hoedanigheid geen toelage ontvangt. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker geen toelage ontvangt als werkloze kan evenwel niet worden

afgeleid dat hij onvermogen is. Aldus slaagt de verzoeker er niet in om de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit het *“attest met n° 2062623 dd. 04.08.2015 vanwege het Agentschap voor Tewerkstelling (Macedonië) waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet ingeschreven is als werkloze (...) geen onvermogen (blijkt)”*, in concreto te weerleggen of te ontcrachten.

Verder laat de verzoeker gelden dat de voorgelegde attesten van het Ministerie van Financiën waaruit blijkt dat hij geen inkomsten had in de jaren 2007-2014 wel degelijk relevant zijn voor wat betreft de periode 2007-2009, nu hieruit zijn onvermogen blijkt voor de periode van twee jaar vóór zijn aankomst in België. In de bestreden beslissing wordt evenwel nergens gemotiveerd dat de attesten die betrekking hebben op de periode 2007-2009 niet relevant zouden zijn. Er wordt enkel overwogen dat *“de attesten voor de periode 2010-2014 niet relevant (zijn)”* aangezien de verzoeker *“in België verblijft sedert midden 2009”*, zodat *a contrario* blijkt dat de attesten voor de periode 2007-2009 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel relevant geacht werden. Voorts wordt in de bestreden beslissing overwogen dat er *“geldstorting (Western Union) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.11.2008 en 29.11.2008”* werden voorgelegd en dat de geldsommen die werden overgemaakt aan de verzoeker *“in de periode november 2008 en februari - juni 2009”* te beperkt zijn, dat er *“onvoldoende (blijkt) uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was”* en dat het *“niet (is) omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien”*. De verzoeker betwist nergens in zijn verzoekschrift dat de geldsommen die hij *“in de periode november 2008 en februari - juni 2009”* van zijn vader ontving te beperkt zijn om te kunnen vaststellen dat hij daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoeker ook geldsommen van een derde heeft ontvangen en wordt tevens overwogen dat *“er bijvoorbeeld niet (werd) aangetoond dat ook de partner van betrokkene geen inkomsten had om bij te dragen in zijn levensonderhoud”*, wat door de verzoeker niet wordt betwist. Aldus maakt de verzoeker, door er louter op te wijzen dat hij geen inkomsten had in de jaren 2007 tot en met (midden) 2009, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk wijze heeft vastgesteld dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*.

Voorts laat de verzoeker gelden dat de betalingen door zijn vader voor de huur en de nutsvoorzieningen wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen als bewijs van financiële steun en dat het feit dat zijn vader deze kosten hoe dan ook dient te betalen hieraan geen afbreuk doet. Daargelaten de vraag of deze betalingen, waarvan niet kan worden betwist dat ze verbonden zijn aan de huisvesting van de referentiepersoon, al dan niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon, wordt er op gewezen dat de verzoeker niet betwist dat hij *“sedert augustus 2009 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is”* en dat hij er sedert 27 juni 2011, *“samen met zijn echtgenote en op heden ook kinderen, officieel gedomicilieerd (is)”* en dat *“deze situatie betrekking (heeft) op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst”*, zodat hij hiermee hoe dan ook niet aantoonde dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon”*. Dit motief volstaat in het licht van de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie – waaruit volgt dat de afhankelijkheidsband reeds dient te bestaan vanuit het land van herkomst – om de bestreden beslissing te schragen. Aldus kan een eventuele gegrondheid van de door de verzoeker aangevoerde grief met betrekking tot de betalingen door zijn vader voor de huur en de nutsvoorzieningen niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoeker nog laat gelden dat het geld dat hij van zijn vader heeft ontvangen wel degelijk diende om in zijn basisbehoeften te voorzien, gelet op het ontbreken van enige andere bron van inkomsten of van toelagen in Macedonië, wordt er nogmaals op gewezen dat hij niet betwist dat de geldsommen die hij *“in de periode november 2008 en februari - juni 2009”* van zijn vader ontving te beperkt zijn om te kunnen vaststellen dat hij daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was, dat hij in de periode van maart tot en met juni 2009 ook geldsommen van een derde heeft ontvangen en dat *“er bijvoorbeeld niet (werd) aangetoond dat ook de partner van betrokkene geen inkomsten had om bij te dragen in zijn levensonderhoud”*, zodat hij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte heeft gesteld dat het *“niet (is) omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien”*.

Waar de raadsman van de verzoeker ter terechtzitting tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 96 298 van 31 januari 2013 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu, in tegenstelling tot de zaak die heeft geleid tot het arrest waarnaar de verzoeker verwijst, in de bestreden beslissing niet louter wordt vastgesteld dat de verzoeker zijn onvermogen niet aantoot, doch tevens dat de geldsommen die aan de verzoeker werden overgemaakt "*in de periode november 2008 en februari - juni 2009*" te beperkt zijn en dat er niet werd aangetoond dat ook zijn partner geen inkomsten had om bij te dragen in zijn levensonderhoud. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan, in het licht van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, niet worden aangenomen. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN